

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Agencji Nieruchomości [...] w W.
Oddziału Terenowego w O.
przeciwko A. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje adwokatowi R.G. od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w [...] kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z
urzędu,**

**2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1800
(tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na ostatniej spośród wymienionych przesłanek.

Zgodnie z wykładnią przyjętą przez Sąd Najwyższy, przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2013 r., III SK 65/13, nie publ.).

Z okoliczności przytoczonych przez skarżącą nie wynika, że w sprawie doszło do kwalifikowanych, widocznych *prima facie* dla przeciętnego prawnika, naruszeń prawa. Skarżąca wskazała na dwa argumenty. Po pierwsze, w jej ocenie, weksle przedłożone przez powódkę są nieważne, ponieważ dwukrotnie wskazano w nich miejsce płatności. Wywód pozwanej w tym zakresie nie odpowiada ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd drugiej instancji, zgodnie z którymi adres umieszczony na pieczęci firmowej skarżącej spółki nie stanowi wskazania miejsca płatności weksla. Sąd Najwyższy zaś jest związany ustaleniami faktycznymi dokonany przez sądy powszechne rozpoznające sprawę (art. 398³ § 3 k.p.c.). Po drugie zaś skarżący zarzuciła Sądowi odwoławczemu bezpodstawne powołanie się na stosunek podstawowy, z którego wynika abstrakcyjne zobowiązanie wekslowe. W związku z tym należy zauważyć, że - według motywów wskazanych w uzasadnieniu wyroku Sądu drugiej instancji - powództwo zostało uwzględnione na podstawie ważnego zobowiązania wekslowego, a rozważania na temat stosunku podstawowego łączącego pozwaną spółkę z powódką miały

charakter marginalny i hipotetyczny (zob. uzasadnienie wyroku z dnia 13 lutego 2014 r., s. 19).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że wskazane przez skarżącego przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

I.n